

לשאר חלב מבהמה דיש לו הית"ל בשחיטה מזה"ל בזה •
ומה דלא קאמר הש"ס בחלב בהמה כל אבר הולא דל"ל
תקנתא בשחיטה דל"ל הפסוק האיצט"ל ודחה ללא
תפסוק גס זה לא הו' מן האבר לבד רק גס מן האותיות
ודוק • ואפשר להחידוש אינו רק במה שנאמר בו איסור
מפורש בלאו לכך אף נשתנה הו' חידוש אבל בשאר אלס
דאינו בלאו רק בשעה והיינו לאו הלא מכלל עשה בזה לא
משמע רק כמות שהוא לא יאכלו אבל אם נשתנה ודאי
למותר נדוק :

שייך לדף י"א בש"ס

זה שייך לש"ס דף ע"ו לכונניא דמופלג סמוך לאיס לחפור
דף ק"ה ע"ג •
אעתיק כאן מ"ס להחריף מו' הירש פינעליס מלכוד

חשובה בג ע"ד א"ל שאל על ע"ל בחזרי דף
ק"ה ע"ג בכוננת המשל"מ ה'
טירות ושאל כמה לא הבאתי מנוף דברי המשל"מ ר"י •
הנה עיקר כוונתי להוכיח דלא נאמר דגס נג זה נכספך
המשל"מ דלאו חדא מנו חדא קא מצעיא אס"י יל שאלת
הבן כלל ואס"ל דמהני שאלת הבן אוני דוקא על נדר עכ"ל
לא על נדר אביו • לכך הוכחתי דבזה אינו נספך • ומ"ל
לדחות ראיתי משבועת ד"ל דיש לו שאלה כשיגדל לה"מ
דברי הסוס' הרלו בכריתות להשאיל ליהא בשאלה א"כ
חוקן דיש שריא נומר דמידי דהשאל ליהא בשאלה לא
קחני וא"כ מכ"ס דקשה בזה מאו פריך והרי מורדאין נמצא
דמורדאין שפיר נקט דמיירי במופלג הסמוך לאיס והשאל
ליתי' בשאלה משא"כ בשבועה דאי אפשר רק בגדול וזה
השאל ליהא בשאלה • וזה עדיף יותר מסברת הסוס'
דהיוון הסוס' דחוק • כיון דעכ"פ מהחנה הו' אפשר
בשאלה אבל בזה מעיקרא לא הו' אפשר בשאלה נומר
דבשום זמן יהי' שייך בשאלה זו לא קחני ובע"כ כמ"ל
דשייך בזה שאלה • ומ"ס על מ"ס דגד' ברבים למ"ד
אין לו הפרה אף לדבר מלוה אין לו הפרה • וכתב
רו"מ דזה הו' דברי הסוס' הנה זה אמת ויליב כי לפעמים
אני כותב בחפזון ואין דרכי עפ"י רוב להיות עוסק בענין
אחד לבד רק בכמה ענינים • וכשאתי רואה שהדבר נכון
בסברא כותב אתי בלי עיון הרבה לחפש מחורו ות"ל כוונתי
האמת והסברתי דעתם להס' שהם כתבוהו בלי טעם ואני
הסברתי הדבר אבל עכ"פ אין בהם גפחל וז"ל אין להאריך
מחמת טרדתי • אך מה שראיתי בהכפוי במכתבו שהשאל
למה נאכלנו טבל ניהו לו חתי וזה תרומה ואח"כ אחר
כא"ש עוד חתי' וזה וכתב שהוא פגא לא ידעתי מי אגידל
שאינו ונלמא בענין שאין שבות לשבות באמצע כלא"ה
ארי

המג"א הו' רק על שיטת הסוס' שכתב דלפמ"ס דאין שלישי
בחולין שגששו על טה"ק א"ס דמשמע הא אס הו' שלישי
בחולין שגששו עטה"ק הו' זה קושיא ולכך בע"כ דלא כ"ל
כדעת החוספות דטבול יוס קיל דאס"ל כדעתם אף אס
יס שלישי א"ס דטבול יוס קיל ובע"כ הו' חילוק זה ודעתו
דאין לחלק לכך הקשה עליו א"כ מה יעשו אוכלי ע"ט
תרומה וא"ס ח"פ ונכון :

חשובה בב

לחזורי דף כ"ג ע"ד בזה"ל ד"ה
אפ"ה מימי טהרה לימי טומאה
וכו' על מ"ס בחזורי שם בישוב קוסיות המפרשים על
הראש"ד וכתבתי ד"ל דר"י תרתי כ"ל יע"ס • וע"ז הקשה
דברי כ"ס דף ט' קאמר דר"מ מ"ט דכתיב מי יתן טהור
מטמא אלא נרבען מ"ט • ונדחק שם נפרש הכבוד בע"א
ולמה לא אמר נמי הך טעמא כמו לר"מ • ועוד הקשה
מכורות דף ו' דקאמר שם הגיחא למ"ד דס נעבר ונעשה
חלב אלא למ"ד איברי' מתפרקין מאי איכא נמימר וכו' :

והנה

מ"ס רו"מ ד"ל כוונתי לדיקן קי"ל בתרתי
טעמי • הנה לכאורה יפה אמר והו' מיושב בזה
דברי המג"א ה' רט"ז שכתב דאין לומר דליפיק מחלב •
דשאי חלב דחידוש הו' דברי אגן נא קי"ל כר"מ כלל יע"ס
וכאשר תמסתי עליו בחזורי כ"ס דף ט' אך לפי דבריו
הו' א"ס דכ"ל להמג"א דלדיקן י"ל וכאשר הסברתי
הדברים בספרי • אך באמת א"ל לכך דהנה קי"ל בכל
דוכחא וזו"ג מותר ולכך ה"כ בשלמא לר"מ דלא כ"ל
איברי' מתפרקין עלי' רק הדס נעשה חלב א"כ נהפך מן
האיסור לבד להיתר לכך שייך לומר מי יתן טהור מטמא •
גס הו' חידוש • אבל לר"י אס לא הו' איברי' מתפרקין
עלי' והו' דמה כשאר דס לא הו' נעבר ונעשה חלב רק
כיון דאברי' מתפרקין עלי' ואין דמה חזרה לכך נחלש
כח הדס ונעשה חלב • וא"כ הו' זה וזה גורס ואינו חידוש •
גס לא הו' טהור מטמא לבד רק גס מטהור והו' זו"ג
ואינו חידוש וא"ס ונכון בעזה"י דבע"כ מה דבא מכח
האיברים אינו דבר חידוש דאל"כ אף לדיקן הו' חידוש והו'
טהור מטמא דבא מכח האיברים כמ"ס בחולין פ"ד •
ובע"כ דמה שבא מכח האיברים אינו חידוש ולא נחשב
טהור מטמא א"כ ממילא הו' זו"ג וא"ס ודוק • ולכאורה
יהי' ראי' מזה כדעת החוספות שהביא הס"ד כה"י ע"ט
דבשר אדס אינו אסור מן הטהרה מדלא קאמר באמת כן
דהו' טהור מטמא מכח דאתי מכת האברים ואינו דומה

תשובה בר הנה ע"ד אשר שאל על פירש"י
בש"ס דף ל"ג ד"ה תקנה גדולי
הוא להם וכו' משגשג' מראית דם וכו' ובע"כ דה"ל
כשרוא' ירוק ואח"כ אדום מונית מן האדום כי חששת
שמה הירוק טהור וא"כ קשה לאם ה' עושין כן כ"ש
כשה' רואים דם ירוק כולו והיו יושבים ז' נקיים לחומרא
ומ"מ להחמיר חוששין איפכא שמה הוא הטהור ולא
חוששין פרחי נדה וזיבה וכו' לא ידענו מה קשית לי ד"ל
לזיבה לא חששו כלל כיון דלא שכיח הוא ואף דמחניהן
ר"מ הוא דחייש למיעוטא מ"מ י"ל היכי דליכא רובא
וחזקה אף ר"מ לא חייש כמ"ש בע"ז פ"ב לכך לא חששו
לזיבה כיון דיש לה חזקה טהר' ואף אכן לא חיישין לזיב'
לכך אמר דכוחם בועלי נדה ולא אמר בועלי זיבה דזיב'
לא חיישי' ואף דכפחה בטוע' מוכח דחיישי' לזיב' היינו
רה מדרבנן והיינו היכי דולאי ידעינן דטעהא אבל לגזור
גזר' על כך על כורים דהם בעלי זיבות לא גזרו בזה ולכך
אמר תחל' בנזה כותים נדות מעריכתן ולא אמר זיבות
דלזיב' לא חיישי' מיהו מזה אין רא' ד"ל דמעריכתן
לא שייך זבזה מיהו העיקר כמ"ש דלזיבה לא חששו
דלא שכיח ומ"ש ר"מ דהרמב"ם בפ' המשניות אין לו
הבנה הנה אם כוונתו למ"ש הרמב"ם דהם לא דרשו
ואשה הרי כן מפורש בש"ס טעם זה ואם כוונתו למ"ש
הרמב"ם וביאר בש"ס שכוונת זה המאמר ישבו ישבו בין
הדם הטהור והטמא ויטהרו הכל עכ"ל :

הנה לכאור' נראה דמ"ש ויטהרו הכל הוי ט"ס
ולריך להיות ויטמאו בכל והיינו שמטמאין
הכל ויושבין בטומאתן מן הטהור וכפרש"י בזה מיהו
הנשון ישבו ישבו בין על טהור וכו' יהי' לחוק קלח בלשון
לפרש דהכוונה על השלמה לכך נראה דהגירסא נכונה
כמו שהיא לפנינו וכוונה הרמב"ם הוי כך דולאי מגוף
המשנה דקאמר מפני שהן יושבת על כל דם אין רא' ד"ל
הכוונה כפירש"י במשנה דהכוונה נמי כמ"ש ר"מ
דהיינו כיון דיושבת על דם והטהור והטמא שזה להם
ממילא יחק שמסלימין דם טמא לדם טהור . אך ממה
דקאמר בש"ס דאמר ר"מ לחכמים אם יושבים על כל דם
תקנה גדול' הוא להם אלא מפני שמסלימין מוכח מזה
דכוונת הת"ק אינו מפני חשש השלמה רק כפשוטו מפני
שהן יושבת על כל דם ודא"כ קשה באמת מה חשש
הוא זה הרי הוי תקנה גדולה לכך מפרש הרמב"ם ק
דהכוונה עפ"מ"ש דערכין ד' י"א ע"ב גביא"ה בעולת
נדה נמי נימא ומשני גפיק מני' חורבא ופירש"י שם
לאתי למיגזר הכל רשות וכן כתב הט"ז סדר' וזבא"ח
מי קי"ג גבי מלמדן אותו שגא' ישח' יע"ש כן ה"כ
דמחמס

אבל המהרי למה לא ראה בספרי ספר החיים סי' תרי"ח
דף ע"ג ע"ג מה שהעליהי שם בזה דבר חדש ללא נמלא
הדין דמאכילין אותו פרוה פרוה מכשיעור רק ביוה"כ ולא
ש - איכורים והעליהי שם ללא מהרי' . הטעם דלא מהני
כוחה פחות רק ביוה"כ דביהובא דעהא הליא מילתא . אבל
בשאר איכורין לא אמרינן דזבא"פ ואינו מלטרף רק אם
עושה כן לפי חומרו . אבל אם רוצה לאכול ביחד ואינו מפסיק
רק כדי שלא ילטרף אז מלטרף אפי' לזמן מרובה . והנה
שם כרביה בקילור . אך בחבורי ח"ש עודנו בכה"י הארכתי
בזה והבאתי כמה ראיות ואחד ממקוואות בשאובין דאיהא
שם דמ"ד כלים אין מלטרפין דהיינו דוקא לפי חומרו אבל
אם עושה כן בכוונה אפי' בהרבה מלטרף ועוד הבאתי
כמה ראיות לזה וזה מיושבים קושייתו וז"ב :

נ ראיתי במהבז שהרשה ללמה נשחוט לו הרי אין
אומרים לאדם חטא בשביל שיזכה חבדך כיון
דאכשר לו לאכול נפילות וכזה שאחד אמר לו שכן ראה
נכפר . הנה לדעתי לא ה' ולא נכרא ולא ראה כן רק
הרז' לשקר ירחיק עדותו כדרכו לשהר המיד והאמת
דנק"מ דכאן הפ"ג הוא שמהיר לו לשחוט כי נהי שיש לו
נפילה כל עוד שיש לו איכור הרל ממנו נחשב החמור כלא
ה' בטולם כלל לכך זה מפני פ"ג הוא שחט לו לא כדי
שיזכה חבדך . ודומה קלה למה דהוי דעה הלכ' בזה נשפך
החמין שאחר המיל' בהחל דמותר לו למולו שאח"כ פ"ג הוא
דדחא ואף להחולקים היינו דהשאה עדיין לא מל .
ולכא פ"ג עתה . אבל כאן דעה הוי פ"ג רה דה' .
אפשר לו בנפלה וכיון דיש איכור הל ממנו נחשב כאלו לא
ה' החמור לפנינו ומכא פ"ג הוא ששחט לו ודומה לזה
מוכרחין אנו נומר להיפוך להבזכרים דאיכורים הותר
אלל חולה ולא דחוי' וכל היכי דהוי הותר אל' לרחמי
אחיקר' וא"כ למה מאכילין אותו הקל ההל ובע"כ דפ"ג
שאני דפ"ג הותרה אלל חול' . אבל כל היכי דלא הוי פ"ג
לא הותר וכל עוד שיש קל ממנו נחשב אלל החמור כאלו
לא ה' פ"ג כלל כיון דאפשר בע"א וא"כ ה"ג להיפוך
כל חשש איכור הקל ממנו נחשב לגבי החמור כאלו לא ה' .
פ"ג כלל וא"כ כיון דנהחלק האיכור החמור שוב לגבי
הרל פ"ג הוא דמהיר לו להשני לשחוט ואין זה ענין לחטא
כדי שיזכה חבדך וזה ברור לדעתי ז' ואמין לי כי אין לי
פנאי לעיין בפלפולו מזה דכ"ס הנחולים יותר ישלמו
ושלום הורתו יגדל ויעלה מעלה בנפש ידידו :

שייך לקדושי הש"ס . פ"ד דף ל"ג מ"ש להקריף מו'
אייזק מזלשטוב :